

Albatros

Aby čas na moři za plavby krátilo si,
tu mužstvo posádky si chytá v dlouhých dnech
své němé průvodce na cestách, albatrosy,
spějící za lodí po hořkých propastech.

Ti vládci blankytu, jen postaveni na zem,
hned neohrabaní a plni ostychu,
svá křídla veliká jak vesla spustí rázem
a zplihlá po bocích je vlekou potichu.

Jak nemotorný je ten poutník okřídlený!
On, prve krásný tak, jak směšný, chudák, je!
Ten zobák dráždí mu svou lulkou z mořské pěny,
ten po něm, bezmocném, zas chodí kulhaje.

A Básník také je jak tento kníže výší,
jenž létá bouřemi a z šípů má jen smích;
když stojí na zemi, kde posměch v tvář mu číší,
při chůzi vadí mu pár křídel olbřímích.

Přeložil Svatopluk Kadlec

Spojitosti

Příroda, to je chrám s živým sloupovím,
jímž se čas od času změť tichých hlasů nese,
a lidé chodí tu v tom symbolovém lese,
bdělými pohledy se sklánějícím k nim.

Tak jako ozvěny, jež z dálek melodicky
se spojí v hlubokou a temnou jednotu,
objemnou jako ta tma a jako to světlo tu,
též barvy, parfumy a zvuky splynou vždycky.

Jsou vůně čerstvé tak jako líčko dítěte,
s libostí hoboje a se svěžestí trávy,
a jiné, vítězné, mdlé, těžké, prokleté,

s rozpínavostí drog, jež pranic nezastaví,
tak ambra, kadidlo a různé silice,
kterými pějí duch a smysly žíříce.

Přeložil Svatopluk Kadlec

Jedné kolemjdoucí

Kol mne se vzdouvala a řvala ulice.
Tu náhle, ve smutku, jak pyšná bolest sama,
mě přešla veliká a štíhlá krásná dáma,
houpajíc festonem své dlouhé suknice.

Šla, s nohou sochy, vpřed, jas vznešenosti v líci,
a já jí rozčilen, jak blázen touhou štván,
pil jí z očí, nebes v tmách, jde klíči uragan,
okouzlující slast a rozkoš zničující.

Blesk, světla... potom noc! - Ó krásko mizící,
ty, která pohledem můj život vzkřísila jsi,
snad tě již nespátřím, leč ve věčnosti, rci!

Kdes jinde! Daleko! Již pozdě! *Nikdy* asi!
Vždyť neznám přec tvůj cíl, ty neznáš můj cíl zas,
ty, kterou bych měl rád, jak jistě tušilas!

Přeložil Svatopluk Kadlec

Jedné kolemjdoucí

Ulice kolkolem hřímala se stonem,
když, majestátná strast, vhalená v róbu černou,
mne žena mójela a rukou přenádhernou
tlumivě houpala vlečkou i festónem.

Na noze sochy šla se vznešeností svou
a já jsem pil a pil, jak blázen hnaný bičí,
v sinavém oku tom, kde uragány klíči,
fascinující žal a rozkoš vražednou.

Blesk... a pak tmoucí noc! Prchavá krásno bledá,
jež jsi mne vzkřísila pohledem létavic,
cožpak tě uzřím zas až ve věčnosti leda?

Jinde! A daleko! Pozdě! Snad *nikdy* víc!
Vždyť nevíš, kamže jdu, - já, kam tvůj únik vlá,
ty, již bych miloval, ty, jenžs to věděla!

Přeložil Vladimír Holan